

Р Е Ш Е Н И Е

№ 666

град Перник, 14 октомври 2014 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на първи октомври през две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ИВАЙЛО ИВАНОВ

при секретаря Е.В.*** и с участието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор А.***, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №615 по описа на съда за 2014 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от И.Б.И.*** против решение №512 от 23.07.2014 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №556 по описа на съда за 2014 г.

С атакувания съдебен акт е потвърдено наказателно постановление (НП) №14-1158-000814 от 27.03.2014 г. на Началник група към сектор „Пътна полиция“ (ПП) при ОД на МВР - Перник, издадено срещу И.Б.И.***, за нарушение по чл. 6, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за което на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лв.

Жалбоподателят твърди, че решението на първата съдебна инстанция е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Възразява срещу изводите на първата съдебна инстанция за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание, като твърди, че е налице нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 на ЗАНН, поради липса на ПРЕЦИЗНО описание на процесното нарушение, с което било ограничено правото му на защита. Твърди, че като нарушена е посочена неотнормирана законова разпоредба на ЗДвП, по която процесното деяние е несъставомерно. Заявява още, че в акта и НП е налице „напълно неясна квалификация“ на нарушението, поставило го като нарушител в невъзможност да разбере какво административнонаказателно обвинение му е повдигнато със съставянето на акт, тъй като не било ясно коя от четирите хипотези на чл. 6, ал. 1 от ЗДвП е реализирана с изпълнителното деяние. От касационния съд жалбоподателят иска да отмени решението на първата съдебна инстанция и да се произнесе по

съществото на спора, като отмени процесното наказателно постановление. Пред съда касационният жалбоподател не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата – ОД на МВР – Перник, сектор „ПП“ пред съда не се представлява, както и не дава становище във връзка с жалбата.

Окръжна прокуратура – Перник, дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Предлага първоинстанционния съдебен акт да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок, от страна по делото пред първа съдебна инстанция, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. Пред касационния съд писмени доказателства във връзка със сочените основания за обжалване не са представени.

Административен съд – Перник, като прецени събраните по делото доказателства, съобрази сочените касационни основания и извърши проверка на атакуваното решение в пределите по чл. 218 от АПК, приема следното:

Обжалваният съдебен акт е валиден. Постановен е в необходимата писмена форма и подписан от съдията, разгледал делото. Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд – Перник като първа инстанция. Решението е постановено от едноличен съдебен състав, съгласно правилата на ЗАНН. От мотивите ведно с диспозитива на съдебния акт безпротиворечиво личи волята на решаващия състав защо процесното НП бива потвърдено. Провереният съдебен акт е допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение решаващият състав на Районен съд – Перник е приел за безспорно от фактическа страна, че на 16.03.2014 г., във време на извършван контрол на пътното движение, автоконтрольори от сектор „ПП“ на ОД на МВР – Перник на път 1 клас №1 в с. Драгичево, обл. Перник, на кръстовището за с. Рударци, обл. Перник, сигнализирано със светофарна уредба с нормален работен режим, възприели лек автомобил ***, движещ се от центъра на с. Драгичево към път 1-I, водачът на който автомобил, настоящ жалбоподател, въпреки светещата към този момент червена светлина на светофарната уредба, преминал през кръстовището, завивайки на дясно и продължил движението си в посока към гр. Перник. Възприели ясно движението на водача и извършеното преминаване през кръстовището в нарушение на правилата на ЗДвП, служителите спрели водача за проверка и установили самоличността му. Със съставяне на акт за нарушение на същата дата срещу И.И.*** е образувано административнонаказателно производство, завършило с издаване на процесното наказателно постановление.

При така установеното от фактическа страна Районен съд – Перник, при извършена служебна проверка за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание и актовете, обективирали го, не установил пороци на същото,

обуславящи процесуална незаконосъобразност, отразила се и на правото на защита на наказаното лице, които да са достатъчно и самостоятелно основание за отмяна на процесното НП.

Разгледал съществото на спора, на база на установеното по фактите, след съвкупна преценка на доказателствата, събрани във връзка със спора и отделяне на спорното от безспорното, районният съд е постановил, че И.И. е извършил вмененото му с процесното наказателно постановление нарушение, за което правилно и законосъобразно е административно наказан.

Решението е правилно.

Не се споделят доводите на жалбоподателя за неправилност на решението на районния съд поради неотчетена грешка на административнонаказващия орган при посочване на нарушената законова разпоредба. На първо място сочената от жалбоподателя Наредба № 17 от 23.07.2001 г. за регулиране на движението по пътищата със светлинни сигнали, съгласно чл. 1, определя видовете светлинни сигнали, които се използват за регулиране на движението на пътните превозни средства и на пешеходците по пътищата, отворени за обществено ползване, както и условията, редът и мястото на поставяне и изискванията към пътните светофари, които подават светлинни сигнали. Съгласно § 2 на Наредбата, същата се издава на основание чл. 14, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, който на свой ред указва, че Министерът на регионалното развитие съвместно с министъра на вътрешните работи и министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията определят с наредба условията и реда за използване на пътните светофари, пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране при организиране на движението по пътищата, отворени за обществено ползване. Анализът на посочените разпоредби сочи, че наредбата не е нормативен акт, с чиито разпоредби водачите на МПС следва да съобразяват своето поведение, тъй като същите не са нейни адресати. Този извод се обосновава и от текста на чл. 62 на Наредбата, съгласно който контролът по прилагането ѝ се осъществява от службите за контрол по чл. 165, ал. 1, т. 3 от Закона за движението по пътищата, които на свой ред са определени от министъра на вътрешните работи служби, които следят за състоянието на пътя и пътните принадлежности и издават писмени предупреждения, сигнални писма или разпореждания до собствениците или до администрацията, управляваща пътя, и до фирмата, поддържаща пътния участък, за отстраняване на установени неизправности по тях. Дори и да беше относимо оплакването на жалбоподателя, което съдът намира единствено за защитна теза с цел освобождаване от административнонаказателна отговорност въпреки безспорно извършено нарушение, то следва да се посочи, че визирият текст дори не съдържа правило за поведение, състоящо се в забрана за преминаване при червена светлина на светофарна уредба. Нормата на чл. 7, т. 1, б. „б“ указва какви видове светлинни сигнали се използват за движението на ППС, съответно какво е значението на немигащ светлинен сигнал с червен цвят и кое е мястото на което следва водачите да спрат, след като го възприемат, т. е.

правилото за поведение, ако има такова, е по отношение мястото за спиране след като цветът на сигнала вече е възприет и водачът е спрял (съгласно задължението си по чл. 6, т. 1 от ЗДвП.)

Съдът не приема за основателно и следващото оплакване на жалбоподателя относно непълна и неясна квалификация на процесното нарушение в акта и НП. Факт е, че административнонаказващия орган не е прецизирал докрай нарушената законова разпоредба в частта, отнасяща се до нарушеното правило за поведение, но порокът в процесния случай не се явява абсолютно съществен, поради което не е самостоятелно основание за отмяна на постановения правораздавателен акт. Нормата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, дори посочена в този ѝ вид, е в пълен конекситет със санкционната правна норма, поради което не буди съмнение относно съставомерността на поведението на наказаното лице по посочената за нарушена законова разпоредба на чл. 6, т. 1 от ЗДвП във вр. с чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП. Предвид това и тъй като, видно от организацията на защитата му, наказаното лице не е ограничено във възможността и правото да се защити, извод за абсолютна същественост на посочената непрецизност не може да бъде направен, а наказателното постановление не следва да бъде отменяно на посоченото основание.

Предвид горните изводи обжалваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и постановено при правилно приложение на закона следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба ще бъде отхвърлена като неоснователна.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК касационен състав на Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №512 от 23.07.2014 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №556 по описа на съда за 2014 г., с което потвърдено наказателно постановление №14-1158-000814 от 27.03.2014 г. на Началник група към сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Перник, издадено срещу И.Б.И. ***, за нарушение по чл. 6, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/